

nærſ- og Fabrikſdrift m. M. af 29de December 1857"; Endringsforſlag til 2den og ſidſte Behandling af „Indſtilling fra Finantsudvalget angaaende de til dette Udvalg henviſte Andragender, Fælledudvalgets Erklæring over „Forſlag til Lov om Valgmenigheder“, og Udvalgets Erklæring over „Forſlag til Nyntlov“.

Man gif derpaa til den første Sag paa Dagsordenen, ſom var:

Eneſte Behandling af „Indſtillinger fra Fællesudvalget angaaende Forſlag til Lov om Valgmenigheder,

efter at Thinget uden Afſtemning havde givet ſit Samtykke til, at Sagen maatte foretages, uagtet der ikke var hengaaet den i Forretningsordenen foreſkrevne Tid, efter at Udvalgets Erklæring var ombdelt.

(Eneſte Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 4929 ff.; Lovforſlaget ſom ſiſt vedtaget i Folkethinget findes i Tillæg C. Sp. 491 ff.; Fællesudvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 1249 ff.)

Samtlige Indſtillinger og Spørgsmaalet om Lovforſlagets endelige Vedtagelse fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Høgsbro): Der blev i Fællesudvalget forſøgt forſkjellige Veie til en Overenskomſt mellem de ſtridende Anſtuelſer, men den, ſom vandt Flertallet, er den, der er opſtillet under Nr. 1. De erede Medlemmer have jo kunnet gjøre ſig bekendt med Forſlaget; men for at De tydeligen kunne ſe Betydningen af det, vil det maaffe være rigtigt at ſammenligne det først med det Forſlag, ſom blev vedtaget af Landſthinget og dernæſt med det Forſlag, ſom ved den ſiſte Behandling blev vedtaget her i Thinget. Man vil ſtrax ſe, at dette Forſlag ſlutter ſig til Landſthingets med Hensyn til Formen, ſaaledes at det træder frem ſom et Tillæg til Loven af 1868 og ikke, hvad der var Tilfældet med det af Folkethinget vedtagne Forſlag, ſamler baade de ældre og de nye Beſtemmelſer i et eneſte Lovforſlag. Som en Følge deraf er ogſaa den Beſtemmelſe, der ſtod i Landſthingets Forſlag om Ophævelse af Tidſkriftene paa 5 Aar, beholdt i det nye Forſlag, men ſom en § 2, hvormod ſom § 1 er ſat ind Beſtemmelſer, ſom i meget Veſentligt ſvare til det af Folkethinget vedtagne. Sammenligner man diſſe Beſtemmelſer med Indholdet af Landſthingets Forſlag, hvad alſaa vil ſige med den alt beſtaaende Lov om Valgmenigheder, viſer det ſig, at der er ikke uvæſentlige Fremſkridt. Den nugældende Lov er jo kun at betragte ſom en Bemyndigelse for Miniſteriet til at ſamtykke i

Valgmenigheders Oprettelse, hvor der dertil viſer ſig Trang; det er, hvad man den Gang kaldte, kun noget Fakultativt, i Grunden kun en Naadeſag for Valgmenighederne, men efter Forſlaget, ſom det foreligger, er det blevet en beſtemt Ret for de Vedkommende, naar de opfylde de Betingelſer, der ere krævede i Forſlaget, da at blive erkjendte ſom et Led af Folkekirken. Det er fremhævet ſtrax i de første Ord: „Saafremt et Antal af mindſt 20 Familiefædre oſv. onſte at danne en Valgmenighed, vil en ſaadan blive erkjendt“, hvormod der i Valgmenighedsloven kun ſtaar: „kan en ſaadan blive erkjendt“. Dernæſt er der i den første Betingeſe ogſaa et væſentligt Fremſkridt fremfor det Nuværende, idet der i Stedet for, at der nu kræves en Kirkebygning eller et Bedehus, her kun kræves en Befal, det vil alſaa ſige, et Forſamlingsrum indenfor en anden Bygning, f. Ex. indenfor den Bygning, hvor Præſten ſtal bo, en større Stue, ſom er beſtemt til dette Brug og ikke maa anvendes til noget Andet. Det vil jo i Reglen være det ſamme ſom at nedſætte Byggeudgiften fra Luſinder til ligeſaa mange Hundreder, og lette Byrden meget væſentlig, hvortil kommer, at en ſaadan Befal, naar Valgmenigheden engang maatte ophøre, ikke vil være nogen Hindring for Afhændelſen af vedkommende Bygning til almindeligt Brug, ſaa at det hele Lab indſkrænker ſig til det aarlige Rentetab. Man vil da heller ikke i de Kapitaler, der ere anvendte til Kirkebygningen, ſe en Grund mere til at fortsætte den beſtaaende Valgmenighed ud over den Tid, da den aandelige Grund til dens Oprettelse har tabt ſig. I den anden Betingeſe er der ligeledes et Fremſkridt, idet Antallet af de Familiefædre oſv., ſom ſkulle bo indenfor en Miles Afſtand fra det fælles Midtpunkt, Kirken eller Befalen, er ſat til 10, i Stedet for at det efter den nu gjældende Lov er 20. Det er en Letteſe, ſom navnlig i tyndt-befolkede Egne kan have ſin ſtore Betydning, da det jo der maa have større Vanſkelighed at ſamle 20 Familiefædre oſv. end i andre Egne. Fremdeles er der i Flertallets Forſlag i den tredje Betingeſe det meget væſentlige Fremſkridt, ſom der er lagt megen Bægt paa her under de tidligere Forhandlinger, nemlig Neiten til at faae theologiske Kandidater ordinerede. Jo større Kredſen er af de Mænd, til hvem Valgmenigheden kan henvende ſig, deſto lettere vil det være for den at finde en Mand, til hvem den kan ſlutte ſig, det kan maaffe endog blive et Livsspørgsmaal for Menigheden at kunne henvende ſig til Kandidater i Stedet for blot til den Samling af Mænd, der allerede ere ordinerede. I de ſaaledes nævnte Punkter gaar alſaa Forſlaget videre end den nu beſtaaende Tilſtand og ſtemmer i de første Punkter med det Forſlag, der i 1868 blev vedtaget her i Folkethinget ved 3die Behandling og derefter gif over til Landſthinget, og i det ſiſte Punkt gaar